

жяще; но ёще и положителна-та форма на сужденіе-то промънува въ отрицателнъ, а отрицателнъ-тъ въ положителнъ. Горъизложенны-тъ сужденія на-примъръ, мы бы гы тѣй преобърнали: „сѣщество не височайше и не вѣчно не е Богъ“ и „нищо не-смършно не сѣ человекъ“. —

РАЗДѢЛЕНІЕ НА СУЖДЕНІЯ-ТА.

Сужденіе категорическое, условное и раздѣлительное.

§. 38.

Мы до сега разгльдахмы понятія-та които съставляватъ едно сужденіе отдѣлно, и видехмы че само тогава человекъ може да сѣди право, когато упознае добръ истинно-то отношеніе между подлежаще-то и сказуемо-то — главни-тъ составителни части на едно сужденіе. Но защото разумъ-тъ на всички-тъ человекъ не е еднакъвъ; то и всѣки человекъ не може да разбира съ еднакъвъ и равнъ силъ; и, едно какво да е извѣстно понятіе що става предметъ на сужденіе-то, — не може да бѣде въ разумъ-тъ на тойзи или други человекъ равнимъ образомъ ясно, пълно и раздѣлительно; немоше при това да има сѣщы-тъ качества въ отношеніе-то къмъ извѣстны бѣляцы. А когато разумъ-тъ *полага* нѣкое отношеніе между едно подлежаще и едно сказуемо и се мѣчи да намѣри истинно-то: то онъ представлява намъ едно основаніе за раздѣленіето на сужденія-та на извѣстны видове. —

Спорядъ както разумъ-тъ е разбралъ едно — извѣстно понятіе, кое-то се намира въ сужденіе-то; то онъ и му отдава и приписва съ увѣренность